

der imidlertid i Udvalget fremsat Ønske om, at der skulde træffes særlige Bestemmelser til Sikring af, at sagkyndig Medhjælp ved Vurderingen af Skovejendomme skal tiltræde Vurderingsraadet. Derom handle Ændringsforslagene Nr. 28, 29 og 31, som jeg skal komme til senere. Dette Ønske har jeg ment at kunne imødekomme, og jeg tiltræder derfor en Ordning, hvorefter sagkyndig Medhjælp tiltræder Vurderingsraadet ved Vurderingen af Skovejendomme. Men ud over dette kan jeg ikke erkende, der er Grund til at gaa. For saa vit der bliver at fastsætte særlige nærmere Regler med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal følges ved Vurderingen af Skovejendomme, høre disse Regler ligesom andre Regler af den Art hjemme i den almindelige Vejledning, som i Henhold til Lovens § 17 vil være at udstede af Finansministeren. Denne Vejledning vil komme til at indeholde alle de Detailbestemmelser med Hensyn til Lovens Anvendelse og Fremgangsmaaden ved Vurderingen, som det ikke vil være paa sin Plads at optage i selve Loven. At gøre en særlig Undertagelse for Skovejendommens Vedkommende, er der ingen Grund til. Og der er saa meget mindre Grund dertil, som netop det Ændringsforslag, der her er Tale om, viser hvor vanskeligt det er at formulere saadanne Regler. Thi den Regel, der her er opstillet, vil faktisk komme til at betyde det samme, som om man sagde, at Skovejendomme skulle ikke sættes i Ejendomsskyld. Naar man vil formulere Vurderingsreglerne saaledes, at i Almindelighed skal Skoven takseres efter den Rentindtægt, som Ejendommen kan antages at give ved almindelig god Drift i Gennemsnit af de næste 5 Aar; og man samtidig giver Ejeren Ret til at forlange, at Gennemsnitsindtægten af de foregaaende 5 Aar skal tages i Betragtning ved Vurderingen, saa siger det sig selv, at en nogenlunde snild Ejer, ved at indrette sin Drift saaledes, at han 5 Aar i Træk vekselvis hugger og vekselvis lader være, vil kunne opnaa, at Ejendommen helt kan slippe for at sættes til nogen som helst Værdi. Denne Bestemmelse vil jeg derfor meget fraraade. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer, som nære Bekymring for, hvorledes det skal gaa ved Vurdering af Skovejendomme, at det skal nok gaa alligevel. Jeg nærer ingen Tvivl om, at de Regler, som fastsættes administrativt, kunne blive tilfredsstillende, og naar der tilmed til Vurderingsraadet tilforordnes sagkyndig Assistance paa dette Omraade, er der truf-

fet de Kauteler, der overhovedet er Anledning til at træffe. — Ændringsforslagene Nr. 6 og 7 behøver jeg ikke at omtale; dem tiltræder jeg. — Ændringsforslag Nr. 8, som gaar ud paa at forhøje Ejendomsskylden fra $\frac{3}{4}$ til $1\frac{1}{10}$ pro mille tiltræder jeg ligeledes. — Ændringsforslag Nr. 11 kan jeg tiltræde, skønt jeg egentlig anser det for at være ret overflødigt. Det vilde ikke være nogen Skade til, om de i dette Ændringsforslag nævnte faste Ejendomme inddroges under Vurderingen, selv om de ikke inddrages under Skyldsættningen. Det kunde være ikke uden Interesse at have en samlet Vurdering af alle Ejendomme i Landet. Men naar man mener at ville unddrage de her nævnte Ejendomme fra Vurderingen, saa er det paa den anden Side ikke en Ting, jeg lægger afgørende Vægt paa. Ændringsforslag Nr. 12, der staar i Sammenhæng hermed, tiltræder jeg ligeledes. — Ændringsforslag Nr. 13 derimod, som gaar ud paa at fastsætte en ny Regel for, hvilke kommunale Ejendomme, der skulle være fri for Ejendomsskyld til Staten, kan jeg ikke tiltræde. Den Regel, som findes i Lovforslaget, og som man er naaet til gennem indgaaende Overvejelser og Forhandlinger i det andet Ting, er saa forstandig og korrekt en Regel, som overhovedet paa dette Omraade lader sig opstille. Ændringsforslaget vilde medføre, at en Mængde kommunale Ejendomme, som efter deres Art og Beskaffenhed forstandigvis ikke bør være inddragne under Ejendomsskylden, ville blive det. For at nævne et nærliggende Eksempel: De kjøbenhavnske Fællede ville efter dette være at sætte i Ejendomsskyld, og det synes dog at være en stor Urimelighed. — Ændringsforslaget under Nr. 14 kan jeg tiltræde. Det samme gælder Ændringsforslagene under Nr. 18, 19, 20 og 21. Om dem behøver jeg ikke at udtale mig nærmere, idet jeg allerede har imødegaaet de Indvendinger, som ere fremførte mod Afdrags- og Fritagelsesreglerne i § 6 i Almindelighed. Jeg skal kun med Hensyn til de specielle Satser, som her foreslaas sat i Stedet for den Skala eller de Satser, der findes i Regeringsforslaget, bemærke, at det lige som Tilfældet er med Hensyn til den stigende Skala for Indkomstskatten, inden for rimelige Grænser nærmest bliver en Skønssag, hvorledes man vil sætte Tallene. Hvis man vil foretrække de Tal, her foreslaas, skal jeg ikke have noget derimod. Finansielt set ville de for Statskassen betyde noget Tab, hvor meget er det vanskeligt at udregne nøjagtigt. — Ændrings-